

(Политика, 3.9.2011)

Изненадили нас они из Росу? Једни кажу да смо то знали, други кажу да нисмо. А за протеклих осам година четири шефа Војне обавештајне агенције (ВОА) Србије имала су, односно и садашњи има статус в. д., вршилац дужности. За разлику од шефова ВБА, где тога није било. Податак који сам по себи говори доста тога о нашој држави, војсци и о нама самима. Зачудо, о томе ништа нема у депешама које је америчка амбасада у Београду слала Стејт департменту, а објавио Викиликс.

Али има свега другог за читање и уживање. Успут, ја једини у Србији, ево, јавно признајем да све што је америчка амбасада о мени послала у Вашингтон, а објавио Викиликс, да је то све истина. Видим да сви други кажу како то није истина, да су то измишљотине, лажи и конструкције, или немају коментар. Нажалост господо, амерички државни службеници никада не лажу своје шефове. Амерички државни службеници могу да преваре и слажу нас овде на Балкану, али они се међусобно не лажу. Јер немају разлога за тако нешто.

Дакле, све ово што нам се сада догађа још једном показује да је српска политичка елита политички адолесцентна екипа. Јер и овог лета опет слушамо исте тираде и жалопојке око Косова, како ето, доживесмо још један озбиљан ударац, како је Србија опет достојанствено претрпела ударац, како су нам обећали ово и оно, али нису то испунили, како смо ми очекивали да они поступе овако, а они поступише онако, како смо се ми надали, али наде остадоше наде, и све у том стилу. И све то озбиљним и тронутим тоном изрекну највиши државни функционери, озбиљних лица саосећајући саслушају посланици, и онда сви оду на годишњи одмор.

Посматрач са стране вероватно би се упитао, у ком то свету живе ти политичари. У свету дипломатије, правде и међународног права или у свету војне моћи? Наравно, онда дође изјава са највишег државног врха „како ми знамо да не живимо у свету правде, али ми ћемо се и даље ослањати на међународно право”. Ни уз најбољу вољу ја заиста не

Јасне стварне намере

Пише: Мирослав Лазански
субота, 03 септембар 2011 00:31

видим како то иде заједно. Заправо, на чему се заснива аргументација Србије када је Косово у питању? Само на међународном праву? А рекли смо да га нема. Осталог смо се очито добровољно и унапред одрекли. Спољна политика? Уљудна и пацифистичка. Сваки други вид приступа проблему Косова дезавуише се као „неодговорно сањарење и жалост за старим временима”.

Српска реална политика тиме одвраћа пажњу од чињенице да њено наводно професионално и реалистично играње појмовима као што су политика националних интереса, одговорност, међународна заједница, или политика моћи до сада није много допринело да се српски ставови око Косова и уваже. Ту су, наравно, и српски конформистички медијски интелектуалци који пропусте реалне политике често накнадно колективизују и све Србе проглашавају за виртуелне господаре ратова на Балкану. Кант је то некада називао „бешчасном стратегијом”.

Дакле, Србија је око Косовау катастрофалном геостратешком тренутку. Засути смо гомилом фраза, глупостима и демагогијом. Оптужујемо Ангелу Меркел и остале са Запада да нас уцењују. Свашта. Они су признали Косово у постојећим границама, а када су то урадили ми смо на три месеца повукли амбасадоре из тих земаља и после их опет вратили. Као да се ништа није догодило. Ниједну државу која је признала Косово нисмо тужили Међународном суду правде у Хагу. Ни са једном земљом која је признала Косово нисмо снизили ранг дипломатских односа. Нисмо показали ни минимум државног самопоштовања. Па како да нас онда други поштују?

Ипак, шта сада? Спољна политика није успела око Косова, број земаља које признају Косово расте. На седницама Савета безбедности УН доживљавамо шамаре, тетурамо између конопаца, и све то достојанствено подносимо. Са стилем. У реду, рећи ће неко, има ли решења за Косово, или само за север Косова? Има. Под условом да смо заиста искрени у питању Косова. Додуше Викиликс преноси, а Американци тврде да нисмо баш искрени у томе. Ако мислимо да задржимо север Косова са српским институцијама тамо, без накнадног разводњавања и тумачења „да су то институције школства и здравства”, онда треба учинити све да се ти Срби тамо и осећају као грађани Србије. А не в. д. Срби. У сваком смислу.

Треба јасно и јавно рећи Западу да ће на сваки покушај употребе силе на северу Косова народ тамо одговорити масовном грађанском непослушношћу и блокадама. И да ће имати у томе пуну подршку Србије. У сваком погледу. То је модел који је за случај покушаја унитаризације БиХ најавио председник Републике Српске Милорад Додик. Јавно. И зато Додика Запад поштује. Можда га не воли, али га цени.

Јасне стварне намере

Пише: Мирослав Лазански
субота, 03 септембар 2011 00:31

Ха, овај би опет да ратује, рећи ће неки. Француски мајор Ги Бросоле написао је књигу „Оглед о небитки” и у њој детаљно приказује модел како војно слабији може да убеди војно супериорнијег да га не нападне. Превентивно, јасно и јавно упозорење око стварних намера Србије када је север Косова у питању спасава север Косова. Све остало је губитак времена, пара и живаца.

Са народима је као са појединцима. Понекад морају да изаберу између пара и части. Људи обично изаберу паре, а жртвују част. После се неки и кају. Винстон Черчил је говорио да се народ може опоравити од политичког и војног пораза, може да изађе из злочина и сиромаштва, али када једном свесно прихвати понижење, преда се и прода, после тога више нема опоравка.